

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
12 Пж 6797/16
09.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Небојше Марковића, председника већа, судије Татјане Матковић Стефановић и судије Невена Вукашиновића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АГЕНЦИЈА ЗА ВОЂЕЊЕ СПОРОВА У ПОСТУПКУ ПРИВАТИЗАЦИЈЕ, као правни следбеник Агенције за приватизацију, чији је пуномоћник Виолета Митровић, адвокат из, против туженог BRIKEL EAD Бугарска, чији су пуномоћници адвокати Драган Карановић, Дејан Николић, Милан Лазић и Милица Савић, сви из, ради исплате уговорне казне по тужби и ради повраћаја банкарске гаранције и купопродајне цене по противтужби, вредност спора по тужби 21.816.000,00 ЕУР и по противтужби 17.604.120,00 ЕУР, у поступку по жалби тужиоца на делимичну пресуду Привредног суда у Београду П 2886/2014 од 23.12.2015. године, на седници већа одржаној дана 09.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I НАСТАВЉА СЕ жалбени поступак прекинут решењем Привредног апелационог суда Пж 2115/16 од 22.07.2016. године.

II ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** делимична пресуда Привредног суда у Београду П 2886/2014 од 23.12.2015. године.

Образложење

Делимичном пресудом Привредног суда у Београду П 2886/2014 од 23.12.2015. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоцу плати укупан износ од 21.816.000,00 ЕУР са каматом у висини стопе Европске централне банке обрачунате почев од 14.04.2014. године, као дана подношења тужбе, до исплате. У ставу II је констатовано да ће о противтужбеном захтеву и трошковима бити одлучено коначном пресудом.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду тако што ће усвојити тужбени захтев у целости.

Тужени је доставио одговор на жалбу којим је оспорио жалбене наводе у целости.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 2115/16 од 22.07.2016. године утврђен је прекид поступка по жалби тужиоца изјављен против пресуде Привредног суда у Београду П 2886/14 од 23.12.2015. године. Поднеском од 23.09.2016. године Агенција за вођење спорова у поступку приватизације обавестила је Привредни

апелациони суд да даје изјаву о преузимању поступка и парнице П 2886/2014 у својству правног следбеника тужиоца, па је другостепени суд донео решење о наставку жалбеног поступка на основу члана 225. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде на основу члана 386. Закона о парничном поступку, другостепени суд је одлучио као у ставу II изреке из следећих разлога:

У доношењу првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1.- 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности на основу члана 386. Закона о парничном поступку, нити тужилац основано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Првостепени суд је дао разлоге о битним чињеницама, дати разлози су јасни и нису противречни, нити у супротности са достављеним доказима и стању у списима.

Из утврђеног чињеничног стања до закључења главне расправе произилази да су тужилац и тужени, као купац капитала закључили дана 17.11.2006. године Уговор о продаји друштвеног капитала методом јавног тендера субјекта приватизације – Друштвеног предузећа за производњу гумарских хемијских производа „Trayal корпорација“ а.д. са седиштем у Крушевцу, који је оверен у I Општинском суду у Београду под Ов бр 211/2006. Тужени је купио друштвени и државни капитал који чини 76,9 % укупног регистрованог капитала субјекта приватизације, што је исказано у 737.295 обичних акција појединачне номиналне вредности од 1.000,00 динара. Тужилац је туженом дана 05.12.2013. године упутио писмено обавештење о раскиду Уговора из члана 8.1.3. Уговора, због неиспуњења обавезе утврђене социјалним програмом, прилог 4, Анекс 1 Социјалног програма, то зараде запосленима нису редовно исплаћиване, као ни превоз, ни отпремнина приликом одласка у пензију у складу са тачком 6.1., нити су измирене обавезе према репрезентативном синдикату у складу са тачком 6.5., као ни обавезе из тачке 6.8. додатни социјални програм; обавезе из члана 8.3. Уговора, (тужени је прекршио забрану располагања имовином друштва), нити је поступио по опоменама за отклањање недостатака из члана 8.1.6. Уговора, јер средства од продаје ФАГА нису потрошена у целости у складу са наведеним чланом. Наведеним обавештењем тужилац је обавестио туженог да је донео одлуку да покрене поступак наплате уговорене казне за повреду тачке 8.1.3., 8.1.6. и 8.3.3. Уговора.

Тужилац тужбом тражи исплату уговорене казне услед неиспуњења уговорних обавеза туженог из Уговора о продаји друштвеног капитала и то износ од 3.636.000,00 ЕУР по основу члана 8.5.3. за неиспуњење обавеза из члана 8.1.3. Социјални програм и износ од 6.060.000,00 ЕУР по основу члана 8.5.7. за сваку повреду обавезе из члана 8.3.3. које се односи на недозвољено располагање имовином субјекта и износ од 12.120.000,00 ЕУР по основу члана 8.5.14. за сваку повреду обавезе из члана 8.1.6. која се односи на ненаменско трошење средстава продаје ФАГА.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев за наплату уговорне казне, јер је Уговор о продаји друштвеног капитала раскинут због неиспуњења уговорних обавеза купца субјекта приватизације, па тужилац након раскида уговора не може да тражи исплату уговорне казне.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је првостепени суд применио материјално право. Правила о уговорној казни и њеној правној природи садржана су у прописима, од члана 270. до члана 276. Закона о облигационим односима, под којом се подразумева унапред уговорени и утврђени износ новца или неке друге материјалне користи коју дужник треба да плати, односно прибави повериоцу ако не испуни своју уговорну обавезу или ако задоцни са њеним испуњењем, тако да је уговорна казна предвиђена за случај неиспуњења уговорних

неновчаних обавеза или за случај задоцњења у испуњењу. Уговорна казна је по својој природи акцесорна и зависи од постојања главне обавезе, чија повреда представља услов за њену исплату, те како споразум о уговорној казни дели правну судбину обавезе на чије се обезбеђење односи, правилан је закључак првостепеног суда да се иста уговорна казна не може активирати, односно захтевати по раскиду уговора, па самим тим и по раскиду Уговора о продаји друштвеног капитала.

Уговор о продаји друштвеног капитала раскида се по самом закону применом члана 41.а. Закона о приватизацији, у случају неизвршења преузетих уговорних и законом предвиђених обавеза, у ком случају купац, као несавесна страна нема право на повраћај купопродајне цене. Основни циљ уговорне казне осигурање испуњења обавезе повериоца, али и накнаде штете за случај закашњења, односно неиспуњења уговорне обавезе, с тим што је акцесорна природа уговорне казне предвиђена одредбама Закона о облигационим односима и као таква се не може искључити ни чињеницом да се уговор о продаји капитала раскида по самом закону, па је позивање тужиоца на аутономију воље и на закључени уговор без утицаја. Наиме, тужиоцу по закону припада право на задржавање купопродајне цене за случај раскида уговора по закону, а тужилац није доказао да је претрпео штету, те да би по основу накнаде штете могао да потражује утужени износ. Другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али су исти без утицаја на правилност и законитост првостепене одлуке.

На основу горе наведеног одлучено је као у изреци пресуде, применом члана 390. Закона о парничном поступку.

ТМС/ЈО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Небојша Марковић, с.р.

За тачност отправка